

REVOLTA ANGELICAL

L'Angelina era una dona alta i escardalenca de mirada viva i moviments sorprenentment àgils per la seva edat. Acabava de fer-ne vuitanta-quatre i lluïa amb orgull una espessa cabellera, ara ja d'un blanc cendrós, recollida en una llarga trena que li arribava fins a mitja esquena. Durant molts anys va lluitar aferrissadament contra la proposta de millorar la seva migrada dentadura afegint una pròtesi, i quan, després d'una dura batalla amb els seus fills, va optar per rendir-se, es va entestar en amagar l'evidència rere un rictus malagradós que li donava l'aparença de vella enrabiada, esborrant d'un dia per l'altre l'expressió beatífica que el pas del temps li havia regalat.

L'edifici on vivia, construït inicialment en un d'aquells indrets anomenats afores, amb materials que estaven en consonància amb la sobrietat del seu estil i condició, havia acabat sent engolit pel depredador urbanisme i ara ocupava un dels anònims anells de la gran ciutat. Per aquelles dates l'immoble estava patint una remodelació de la façana i tot ell estava embolcallat per una xarxa verdosa que l'ofegava.

L'Angelina vivia en un tercer que es convertia en un quart quan se li sumava l'entresol. L'ascensor, afegit per una intensa pressió veïnal, gaudia d'una fantàstica vista aèria i lliscava, acompanyat d'alguns ensurts, enganxat a la paret de les segones portes. L'Angelina tenia envers aquest artefacte sentiments contradictoris, per una banda li proporcionava un punt de trobada amb la resta d'inquilins, facilitant sucosos intercanvis de tafaneries, però per l'altre li despertava una por atroç que aconseguia mitigar, quan no tenia més remei que viatjar sola, recitant el parenostre en la seva versió llatina, perquè estava convençuda que aquesta era la llengua que millor entenien Nostre Senyor, i, en unes circumstàncies tan delicades com aquelles, era més prudent assegurar-se la seva atenció.

En el pis de l'Angelina hi havia un llarg passadís que unia el rebedor amb la saleta i que tenia dues portes a cada cantó: la de la cuina i el bany, a la banda l'esquerra, i la de la seva habitació i la dels convidats, a la dreta. La saleta tenia un balcó i una finestra que donaven a l'exterior. Uns mesos enrere havia tingut plantes tan al balcó com a la finestra, però ara l'ampit d'aquesta darrera estava òrfena de flors. Quan van començar les obres un home que passava per a ser un inspector, la va obligar a treure els testos, ell va dir que així ho manava l'ordenança, que era una qüestió de seguretat, encara que ella estava convençuda que aquell era el clàssic home que odiava que la seva dona es passés més hores cuidant les plantes que no pas a ell.

Era un divendres de finals de setembre i a mitja tarda l'aire era calent com una infusió. Quan els paletes van deixar la bastida buida, l'Angelina va gosar sortir al balcó. Un cop allí va recolzar els braços a la barana i es va estar una bona estona observant per entre la malla com el cel s'anava enfosquint fins que un llampec la va sobresaltar. Si li haguessin preguntat, ella no hauria sabut explicar els passos ordenats del que va passar, només hauria pogut dir que de sobte va veure les seves dents en una de les lleixes de la bastida.

Hauria d'agafar-les, va pensar, tan sols cal que m'aferra ben fort amb la mà esquerra a la barana, que flexioni una mica les cames i passi el braç dret per entremig dels barrots. I ho puc fer. Sé que ho puc fer. Però es va quedar immòbil amb els ulls clavats a la pròtesi que semblava haver-se arrapat a la xapa com un corall a la roca.

La fredor de les primeres gotes que van començar a caure, la va obligar a prendre una decisió. No calia actuar amb urgència, va pensar, les dents no haurien d'estar allà on eren, però tampoc anirien gaire més lluny i com que l'endemà els paletes no treballaven, no hi havia cap pressa. Si ara m'ajupo potser rellisco i no és prudent córrer cap risc, va pensar. Així que l'Angelina va entrar al pis i va tancar la porta del balcó.

Aquella nit va dormir neguitosa, va somniar que una onada gegant colgava la ciutat i que els seus fills, que navegaven en un vaixell pirata, la lligaven al pal de la vela major com a càstig per a haver perdut la dentadura postissa. A les cinc del matí va tenir remordiments i es va aixecar del llit disposada a recuperar-la. Va obrir la porta del balcó i es va deixar acaronar per l'aire fresc de la matinada. Es va recolzar a la barana i va poder veure que les dents continuaven allí, alienes a les variacions meteorològiques, i a ella li va semblar que no es queixaven, com si l'empara els fos un espai propi i adequat. De sobte, el seu impuls es va frenar, i un altre cop va considerar que no calia precipitar-se. Ara la llengua es passejava tranquil·lament per la boca quasi buida, llepant suaument la gastada serralada de les genives, sense trobar cap impediment i no podia negar que això li produïa un plaer extraordinari.

Deixant la porta del balcó oberta se'n va tornar cap el llit i aquest cop va dormir plàcidament.

A l'endemà, de bon matí, l'Ernest, el més gran dels seus fills, la va trobar asseguda a la taula de la cuina davant un enorme bol de cafè amb llet, ple de trossets de pa inflats com esponges en un bany. Les galtes enfonsades de l'Angelina la delataven. Vaig a buscar-te les dents, li va dir abans de fer-li un petó, i se'n va anar cap a l'habitació. On has deixat el got, va preguntar amb un deix d'exigència, i com que no va rebre cap resposta va tornar a la cuina i de nou li va preguntar. L'Angelina seguia xarrupant el pa estovat intentant trobar la resposta adient. Com que el silenci s'allargava, l'Ernest va agafar el mòbil i va trucar en Julià, el seu germà petit. Hola, li va dir, he passat a veure com estava la mama abans d'anar a Palamós, tu saps que n'ha fet de les dents, no les trobo per enlloc, sí, és clar, ja m'ho imagino, només era per si tu..., no ella no diu res, cada cop està pitjor, no es recorda de res, d'acord, després et truco. El noi va registrar la casa buscant rere els mobles, a la nevera, a l'armari dels productes de neteja, primer amb calma, al final,

emprenyat com una mona. L'Angelina, amb el bol completament buit, es va quedar quieta a la cadira, ignorant el mal humor del seu fill i amb un somriure amagat a la boca desdentegada.

Al cap d'una estona l'Ernest va tornar a dirigir-se a la seva mare sense contenir el seu enuig. On coi, has posat la dentadura, mare, va cridar. Aquest cop l'Angelina no va esquivar la pregunta, es va aixecar, va recórrer el tram de passadís que tenia fins arribar al rebedor, allà va agafar un bastó que hi havia en el paraigüer (ella no el necessitava pas, però algú l'hi havia deixat) i va caminar decidida cap el balcó davant la perplexitat del seu fill que la seguia astorat. Quan va veure que ja el tenia al costat li va senyalar amb la punta del bastó on era la seva pròtesi. Mama, va exclamar el xicot, com carai han anat a parar les teves dents aquí. Ahir a la tarda se'm van caure, va explicar la dona amb veu dolça i pausada, estava mirant com s'enfosquia el cel per moments i de cop i volta un llampec em va espantar. No sabia dir-te com, però de sobte, les dents eren aquí, a la bastida. I per què no les vas recollir, per què no em vas trucar, per què no m'ho has explicat quan he arribat? És que no les vull, va respondre l'Angelina, jo no les vull a elles ni elles em volen a mi, ho veus? Va, enretira't, jo les agafaré. He dit que no, Ernest, em fan nosa. Mama, ja ho hem discutit mil vegades, no pots anar pel món amb aquesta boca...Sóc jo qui ho ha de decidir. I l'Angelina va passar la punta del bastó per entremig dels barrots i amb una ràpida maniobra les va empènyer cap a baix.

L'Ernest va allargar la mà amb un gest inútil, la pròtesi havia fet el seu recorregut fins arribar al carrer a una velocitat meteòrica.

Empipat, el noi es va girar cap a la seva mare i llavors va tenir la fortuna de ser el primer en veure com l'Angelina, amb la dignitat d'una esfinx, es mirava el món gaudint per fi d'una boca alliberada. Pseudònim: Gabriel